

Izlet u vatri

Nedjeljno je jutro. Ptice cvrkuću, sunčeve zrake dopiru u moju sobu... Preodjenula sam se i krenula u kuhinju pripremiti doručak. Tata mi je predložio da kasnije odemo na mali izlet u obližnju šumu. Pristala sam, premda sam znala da sutra imam važan ispit.

Spremili smo se. Mama, tata, sestra, brat i ja krenuli smo automobilom prema odredištu. Starija sestra sa sobom je ponijela mobitel, iako se tati to nije sviđjelo. Jednom godišnje zajedno, kao prava obitelj, običavamo krenuti na izlet u prirodu i na svjež zrak, a ona ne može ispustiti mobitel iz ruke! Pomislila sam da nije loše što ga je uzela, ako se slučajno nešto dogodi, moći ćemo nekoga nazvati... Ali, znala sam da to nije bio razlog. Ona ga je ponijela kako bi se mogla dopisivati sa svojim prijateljicama.

Napokon smo stigli. Tata je parkirao automobil kraj jednog puteljka koji je bio zapušten i jedva se moglo njime prolaziti. Nastavili smo pješice. Puhao je lagani povjetarac. Prolazeći putem, ugledali smo jednu četveročlanu obitelj. I oni su danas odabrali piknik. Njihov je otac pekao meso na roštilju, dvoje se djece igralo u travi, a majka je u blizini čitala knjigu. Izgledali su vrlo sretno. Moja je obitelj nastavila hodati šumom. Sestri je bilo dosadno s nama, stoga je nastavila dalje sama, svojim putem.

Nekoliko sati kasnije počeo se osjećati miris dima. Uplašila sam se. Otac me pokušao smiriti, ali nije uspio. Odjednom se u našoj neposrednoj blizini pojavila vatra. Uništavala je sve što joj se našlo na putu. Počeli smo trčati natrag prema parkiranome automobilu, ali bili smo previše spori. Vatra nam se sve brže približavala. U tome mi je trenutku cijeli život prošao pored očiju. Ali više nisam vidjela svoga tatu. Počela sam plakati. Niti sestra nije bila kraj mene. Mama mi je uzbuđeno i kratko rekla da je tata otrčao spasiti obitelj koju smo ranije vidjeli. Nije ga mogla spriječiti u naumu. Ali nismo znali gdje je sestra. Vatra nam se opasno približavala, a mama, brat i ja bili smo bespomoćni...

Tada su se začule sirene. Bili su to vatrogasci. Počeli su gasiti požar. Nekoliko je sati trebalo da ga ugase. I nas su spasili. Mnoge su mi stvari oko toga dana ostale mutne. Ne sjećam se detalja. Znam samo da je sve oko mene bilo crno. Odjednom sam se sjetila tate, sestre i one obitelji. - Gdje li su? - zapitala sam mamu. Samo me pogledala i kimnula glavom. - Ne, ne, ne! - viknula sam. Plakala sam. U tome me trenutku nitko nije mogao smiriti. Vatrogasci su ih krenuli tražiti. Bili smo uplakani i zabrinuti.

Vatrogasci su se vratili. Rekli su nam da su pronašli pet žrtava. Dvoje djece i troje odraslih. To je bila ona obitelj, a među njima bio je i tata... Nismo mogli vjerovati... A gdje je bila sestra? Pitali smo se tko je pozvao vatrogasce. Posve neočekivano, iza mene pojavio se netko i čvrsto me zagrlio. Bila je to sestra. Počele su mi niz lice teći suze.

Nakon nekog vremena sestra mi je ispričala što se dešavalo kobnoga dana. Nakon što se odvojila od nas, nastavila je šetati šumom razgovarajući mobitelom s prijateljicom. Odjednom je ugledala veliku vatru i jako se prestrašila. Počela je trčati dalje od nje te je uskoro naišla na potok. Pozvala je vatrogasce te skočila u vodu. U tom trenutku tata je spašavao jednu obitelj. Žrtvovao je svoj život. Vatra je bila brža od njega, a u tome joj je pomogao vjetar. Raširila se na skoro čitavu šumu. Neko smo vrijeme teže disali zbog udisanja dima. Ali mnogo teže od toga bilo je oprostiti se s tatom i obitelji koju je spasio. Uskoro nas je policija obavijestila o uzrocima požara. Ona obitelj, koja je bila na pikniku kada i mi, zaboravila je ugaziti roštilj te krenula u šetnju. Pritom je došlo do požara u kojemu sam izgubila tatu, a oni svoj život.